

7. Jan. 1975

FAKTA

Dato:
7. Jan. 1975

Sidetæl:
Rød blå bd 23 s. 13-17

TRANSSKRIFTION

7-1-75.

Forestiller man sig at man bliver ved med at producere disse farvepar (der jo er "R+B" strukturen – uden rød-blå) fremover i det uendelige (i realiteten kommer der selvfølgelig et tidspunkt hvor man ikke gider mere – mister interessen) så er det ganske givet at der uvilkaarligt vil "ske noget". Enten vil man f.eks. forsøge at systematisere valget af farvepar eller vælge et afgrænset udvalg af sådanne, eller ophæve selve farven, eller gå over i en ren materialitet, ændre strukturen o.s.v. Selvom handlingen – fremstillingsprocessen, tilsyneladende, er ens er den helt forskellig fra gang til gang, det er altid et helt nyt produkt. Det vil altid være noget ikke før eksisterende. Tager man eet produkt ud af denne serie af mange vil dette ene opfattes som noget særligt, to – ja tre – fire igen som noget andet, og 12 – 24 – 48 – o.s.v. som noget helt tredje, således at dette/disse produkter altså efter den funktion man giver dem vil tage form efter denne (som med "R+B").

-
1. RØD + BLÅ. / 2. BLÅ + RØD.
 3. RØD + LYSBLÅ / 4. LYSRØD + BLÅ
 5. R+B VIOLET + BLÅ / 6. RØD + B+R VIOLET
 7. LYSRØD + LYSBLÅ / 8. LYSEBLÅ + LYSERØD
 9. RØD + BLÅ + SORT 10. RØD+SORT – BLÅ
 11. RØD + SORT – BLÅ + SORT / 12. BLÅ + SORT – RØD + SORT
-

Der melder sig uvilkaarligt et rent praktisk problem med den evighedsserie af farvepar, nemlig – når de er fremstillede – hvad så?

Mine muligheder for at vise dem offentligt er jo ikke mange 1 - 2 gange årligt sjældent mere, det er nok når udstillingerne foregår alene i Danmark, men er min produktion så ikke for stor i forhold til udstillingsmulighederne?

Producerer man udelukkende for at udstille? Selvfølgelig ikke. Det man producerer til dagligt er for 99% vedkommende kun til at kasserer, men det kan føre frem til visse punkter – konklusioner som man gerne vil vise for et publikum. Sådanne "resultater" er få og sjældne og svare derved nogenlunde til de udstillingsmuligheder jeg råder over, så mon ikke forestillingen om at jeg har altfor få muligheder for at kommunikerer mine produkter alene bygger på en sammenligning med de internationale kunststjerner der optræder altid og overalt?

Det betyder at mine utilfredshed med mine udstillingsmuligheder, alene er en utilfredshed med at jeg ikke er med i det internationale kunstræs. Hvis jeg havde de muligheder er det højst sandsynligt at jeg ville blive helt frustreret over at skulle efterkomme sådanne permanente udstillingskrav. Endelig forholder det sig jo også sådan at jeg måske inderst inde sletikke er så interesseret i at udstille i det hele taget. Jeg har jo altid haft en

dominerende fornemmelse overfor mit arbejde af at jeg var "på vej" at det ikke lige netop var det jeg var ved nu der var sagen, men at "sagen" senere, på et eller andet tidspunkt ville vise sig. Det har forholdt sig sådan gennem alle årene, hvad det er jeg mener at være på vej til, eller imod kan jeg sletikke gøre mig klart, måske er det en eller anden vag drøm om at jeg en dag vil opnå den store forløsning bestående i at jeg er helt bombe urokelig sikker på hvad jeg vil — hvad vej jeg vil gå. Det er ønsket om at finde et klart og tydeligt mål man kan bevæge sig henimod, fri for al tvivl. For det første må man godt slå sig til tåls med at sådan vil det aldrig blive, for det andet kan man være evig forsikred om at havde man et sådant mål, var man så "afklaret" og fri for al tvivl ville selve det fascinerende element ved arbejdet forsvinde. Men hvad jeg kunne tænke mig at være fri fra var alle de overflødige tanker og problemer som intet har med kærnen i arbejdet at gøre.

Jeg har f.eks. en eller anden kriblende ubehagelig fornemmelse af at disse farvepar som jeg arbejder på for tiden er noget værre æsteteri og derfor "forkert" — ikke desto mindre fortsætter jeg og er (ihvertfald mens jeg laver den) optaget af dem.

Man må også sætte sig udover denne forbandede frygt for at være æstetisk, der er altså noget i det som man kalder og anser for at være æstetisk der finder en genklang hos en del kan man alene konstaterer som en kendsgerning uden at behøve at tage stilling til om det er vigtigt eller forkert. En sådan stillingstagen stammer jo til syvende og sidst udefra og ikke fra en selv. I dagens kunstneriske debat anses det for forkert, ja direkte nedværdigende at være æstetisk og det er grunden til at jeg ikke vil give mig selv lov til at finde glæde ved det som formodentlig er en del af mig selv.

7-1-75.

Foreskille man sig at man bliver ved med at producere disse parvepar (der jo er "R+B" strukturen - uden rød-bli) fremover i det uendelige (i realiteten kan man der selvfølgelig et dets punkt hvor man ikke gider mere - mister "impression") så er det ganske oplyst at der vil være vil "ste" noget. Enten vil man f. eks. forsøge at synke materialet udvalgt af parvepar, eller vælge et uafhængigt udvalg af stoffene, eller opføre selve parve, eller gå over i en ren materialitet, andre strukturer o. s. v. Selvom handlingen - fremstillings- -processen, tilsupplænde, er ender den helt forståeligt på gang til gang, der er det et helt nyt produkt. Det vil altid være noget ikke før eksisterende. Tager man et produkt ud af denne serie af mange vil dette ene opfattes som noget særligt, to - ja tre - fire i sig selv som noget andet, og 12 - 24 - 48 - o. s. v. som noget helt andet, således at dette / disse produkter udtefer den funktion man giver dem vil tage form efter dem (som med "R+B").

1. R ØD + BLÅ / 2. BLÅ + R ØD.
 3. R ØD + LYSBLÅ / 4. LYSR ØD + BLÅ
 5. $\frac{R+B}{VIOLET} + BLÅ$ / 6. R ØD + $\frac{B+R}{VIOLET}$
 7. LYSR ØD + LYSBLÅ / 8. LYSBLÅ + LYSR ØD.
 9. R ØD + BLÅ + SORT / 10. R ØD + SORT - BLÅ
 11. R ØD + SORT - BLÅ + SORT / 12. BLÅ + SORT - R ØD + SORT

Da melder sig uilkræftigt et rent
 praktisk problem med den lugheds-
 serie af farvepar, nemlig - når de
 er fremstillede - hvad så?
 Mine minlykkelser for at vise dem offent-
 -ligt er jo ikke mange 1. 2 gange
 irløft sjældent mere, det er 3. malk
 når udstillingerne foregår alene!
 Dan mark, men 3. min produktion
 så, ikke for stor i forhold til ud-
 -stillingens minlykkelserne.
 Produktet man ude kunne for
 at udstille? Selv følger ikke. Det
 man produktet til dagligt er for
 99% ved køn kunde. Men til at
 klasser, men det kan fore frem
 til visse punkter - konklusioner som
 man gerne vil vise for et publikum.
 Så danne resultater er jo og spædne

og senere derved nogenlunde til de ~~indstilling~~
indstillingsmæssige forhold, især over, så
man ikke forstiller sig om at is her
alt for få muligheder for at udmøntle
mine produkter alene bygge på ~~en~~ sam-
menhæng med de internationale
kunstsherrer der optræder altid i øvrigt.
Det betyder at min udlægsbed
med min indstillingsmæssige alene
er en udlægsbed med det kunst-
er med i det internationale
værd. Hvis is havde de muligheder
er der højst sandsynligt at is ville
blive helt frustret over at skulle af-
komme sådanne permanente indstil-
-lingskrav.
Endelig forholder det sig jo også sådan
at is miste interst i det stabile i det
er så interessant i at udstille i det
helt faget. I fremmelte over for mit
dominerende fremmelte over for mit
arbejde af at is var "på vej" at det
ikke lige netop var det is var vel
to nu der var sagen, men at "supn"
senere, på et eller andet tidspunkt
ville vide sig. Det har faktisk sig
sådan gennem alle år, hvad det
er is mener at var på vej til, eller
i mod kan is stabile gøre mig
klar, miste er det en eller anden

var drengen om at JS en dag vil
opnå den store forløsning bestående i
at JS er helt berømt uendeligt stærk
på hvad JS vil - hvad vej JS vil
gå. Det er ønsket om at finde
et udtryk og tydeligt mål man kan
bevæge sig henimod, fri for al
tvivl.
For det første kan man godt stå
sig til på sig selv at så dan vil
det aldrig blive, for det andet kan
man være en person om at havde
man et sådant mål, var man
ville "afklaret" og fri for al tvivl
- men ved ~~at~~ det fascinerende eller
Man hvad JS kunne tænke sig
at være fri for var alle de over-
-flødige tanker og problemer som
i net her med vænen i arbejdet
at gøre. J. et eller under tvivl
- de i de høje personerne af at de
- se farveper som JS var eller på fr-
tiden er noget verre æstetik og derfor
"forbød" - i det der mindre for-
- søgte JS og er (i hvert fald mens JS
lavede dem) oplyst af dem.
Man må også sætte sig ind over den

~~ne forbandede pøjs~~
- ne forbandede pøjs for at være æstetisk,
der er altså meget i det som man
vædder og anser for at være æstetisk der
finder en gentagelse hos en del men
man alene kunstværker som en venter
- gerning uden at betyde at have stil-
- lingen til om det er rødt eller for-
- kært. En så den stillings tægt skanner
ja til syvende og sidst ikke på g. ikke
for en selv. I dagens kunstverke
de har anset det for forkert, ja di-
- rekte med i ordene at være æstetisk,
og det er grunden til at is ikke
vil give mig selv lov til at finde
glæde ved det som fremvokst og er
en del af mig selv.

8-7-75.

"R+B" og de forskellige farver og bortset
fra at de fremstilles i særlig forskellige
det er en ny hver gang, et produkt
i sig selv, for sig selv, til huds for at den
måske er en del af en serie.
Det som beviser at man måske
overse dette er at det er den samme
skriftatur (som derved mentaliseres - måske
betjening) som en vandes hver gang - hvad
den sig for er farverne - matricelt (mu-
- lingen) og produktions processen (den ne dag